

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Piotr Mirek
Sędziowie	SSA Aleksander Sikora (spr.) SSO del. Grzegorz Wątroba
Protokolant	Magdalena Baryła

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimiecha**

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 roku sprawy

J. G. s. J. i H.

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 64 §1 k.k. i inne

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 27 czerwca 2013 roku, sygn. akt. XVI K 248/11

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I części rozstrzygającej w ten sposób, że ustala, iż odbycie kary przez oskarżonego nastąpiło w okresie od dnia 28 maja 2004 roku do dnia 22 września 2004 roku oraz od dnia 25 stycznia 2006 roku do dnia 28 grudnia 2008 roku;
- w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata M. S. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu J. G. w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. G. został oskarżony o to, że:

I. W dniu 22 sierpnia 2011r. w B. używając noża dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza policji asp. szt. T. T. podczas lub w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z zatrzymaniem osoby, zadając mu obrażenia w postaci rany ciętej w okolicy prawego ramienia, powodujące naruszenie prawidłowych czynności organizmu na czas poniżej 7 dni, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28.05.2004r. do 22.09.2004r. i od 25.01.2006r. do 29.12.2008r., kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem o sygn. (...) Sądu Rejonowego w R. z 13 stycznia 2005r. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, 280 § 1 kk oraz 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, to jest o przestępstwo z art. 223 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

II. W dniu 22 sierpnia 2011r. w B. działając z zamiarem pozbawienia życia R. G. przybranego do pomocy przez funkcjonariusza policji asp. szt. T. T. podczas lub w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych polegających na zatrzymaniu osoby, używając noża i zadając nim pchnięcia spowodował u R. G. obrażenia ciała w postaci czterech ran kłutych grzbietu zlokalizowanych w prawej okolicy podłopatkowej, lewej okolicy nadłopatkowej, lewej okolicy pachowej tylnej i lewej okolicy lędźwiowej, dwóch ran ciętych okolicy potylicznej głowy powodujących naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obezwładnienie go i zatrzymanie przez inne osoby, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28.05.2004r. do 22.09.2004r. i od 25.01.2006r. do 29.12.2008r., kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem o sygn. (...) Sądu Rejonowego w R. z 13 stycznia 2005r. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, 280 § 1 kk oraz 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 223 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

III. W dniu 22 sierpnia 2011r. w B. poprzez umyślne zepchnięcie z roweru w trakcie jazdy R. W. doprowadzając do jego upadku spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci złamania przekrętarsowego kości udowej prawej, naruszające czynności narządów jego ciała na czas nie krótszy od 7 dni, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28.05.2004r. do 22.09.2004r. i od 25.01.2006r. do 29.12.2008r., kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem o sygn. (...) Sądu Rejonowego w R. z 13 stycznia 2005r. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, 280 § 1 kk oraz 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, to jest o przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. W dniu 22 sierpnia 2011r. w B. przykładając B. M. nóż w okolice szyi groził jej pozbawieniem życia, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28.05.2004r. do 22.09.2004r. i od 25.01.2006r. do 29.12.2008r., kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem o sygn. (...) Sądu Rejonowego w R. z 13 stycznia 2005r. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, 280 § 1 kk oraz 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, to jest o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt XVI K 248/11, Sąd Okręgowy w Katowicach:

I. uznał oskarżonego J. G. za winnego tego, że w dniu 22.08.2011r. w B. używając noża dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza policji T. T. w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z podjętą interwencją poprzez zadanie ciosu nożem, powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci rany ciętej ramienia prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres do 7 dni, przy przyjęciu, iż czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych przepisem art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 13.01.2005r. sygn. akt (...) za przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, z art. 280 § 1 kk oraz z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk na karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 10.06.2005r. do

31.10.2005r. , od 30.04.2006r. do 31.05.2006r., od 15.05.2006r. do 20.06.2008r. i od 25.11.2009r. do 30.08.2010r., to jest popełnienia przestępstwa z art. 223§1 kk w zw. z art. 157§2 kk przy zast. 11§2 kk i art. 64§1 kk i za to z mocy art.223§1 kk przy zast. art. 11§3 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności,

II. uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 22.08.2011r. w B., używając noża dopuścił się czynnej napaści na osobę R. G. przybraną do pomocy funkcjonariuszowi policji T. T. w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, związanych z podjętą przez niego interwencją, poprzez sześciokrotne zadanie ciosu nożem w głowę i tylną powierzchnię tułowia R. G., usiłował spowodować u wymienionego pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, do którego to skutku nie doszło wobec aktywnej postawy T. T., który spowodował wypuszczenie przez oskarżonego noża z ręki i jego obezwładnienie przez R. G. w wyniku czego R. G. doznał obrażeń ciała w postaci :dwóch ran ciętych okolicy potylicznej głowy oraz czterech ran kłutych grzbietu, zlokalizowanych w prawej okolicy podłopatkowej, lewej okolicy nadłopatkowej, lewej okolicy pachowej tylnej i lewej okolicy łędźwiowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia z pogranicza 7 dni, jednak bez przekroczenia tego okresu, przy przyjęciu, iż czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie I wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art.223§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art.156§1 pkt 2 kk w zw. z art. 157§2 kk przy zast. art. 11§2 kk i w zw. z art. 64§1 kk i za to z mocy art.223§1 kk przy zast. art. 11§3 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności,

III. uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 22.08.2011r. w B., działając umyślnie, popchnął R. W. , w wyniku czego ten przewrócił się i doznał przekrętarzowego złamania prawej kości udowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała - układu kostno – stawowego i narządu ruchu - i rozstrój zdrowia na okres przekraczający 7 dni, a trwający około 3 miesiące, przy przyjęciu iż czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie I wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art.157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to z mocy art. 157§1 kk wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności,

IV. uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 22.08.2011r. w B., przykładając B. M. nóż do szyi, groził jej pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, przy przyjęciu, iż czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie I wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to z mocy art. 190§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

V. na zasadzie art.85 kk i art. 86§1 kk orzekł wobec oskarżonego karę łączną w rozmiarze 6 lat pozbawienia wolności,

VI. na zasadzie art.46§2 kk orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego R. W. nawiązkę w kwocie 2000,-zł,

VII. z mocy 63§1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25.02.2013r. do dnia 27.06.2013r.

VIII. z mocy art. 230§2 kpk orzekł o zabezpieczonych w sprawie przedmiotach,

IX. z mocy art.44§2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża,

X. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. S. kwotę 2656,80 zł tytułem poniesionych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu,

XI. z mocy art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie w części, a to w punktach I i II rozstrzygnięcia i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

- art. 2 § 2 i art. 4 kpk poprzez poczynienie ustaleń odnośnie przypisanych oskarżonemu czynów w skarżonych punktach w sposób wybiórczy, oparty na niejednoznacznych dowodach i przyjęcie jednej z dwóch możliwych wersji według nieznanymi kryteriów;
- art. 5 i 410 kpk, polegającą na dowolnym i nienależycie uzasadnionym uwzględnieniu w ustaleniach faktycznych dotyczących wiedzy oskarżonego o tym, że pokrzywdzony jest funkcjonariuszem policji, jedynie zeznań T. T. i R. G., przy całkowitym pominięciu dowodów przeciwnych i nie ustaleniu przez to wszystkich faktów, z których można wysnuć prawidłowy wniosek o kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
- art. 7 kpk, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu jej w sposób dowolny, w szczególności poprzez ocenę materiału dowodowego wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;
- art. 424 kpk, polegającą na nie omówieniu w uzasadnieniu wyroku dowodów przeciwnych w stosunku do zeznań pokrzywdzonych, a odnoszących się do faktu poinformowania oskarżonego o tym, iż T. T. jest funkcjonariuszem policji, a co za tym idzie niedostateczne wyjaśnienie podstawy wyroku w punktach I i II;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu z art. 223 § 1 kk w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, przeprowadzona w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego nie pozwala na wysnuć takich wniosków, do jakich doszedł Sąd I instancji.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 159 kk, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty odwoławcze sformułowane w apelacji nie są uzasadnione. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji nie naruszył w czasie prowadzonego postępowania wskazanych norm prawa procesowego. Przeprowadził też pełne postępowanie dowodowe, czego wynikiem było dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie. Również sporządzone w sprawie pismem uzasadnienie zaskarżonego wyroku zgodne jest z warunkami wynikającymi z art. 424 kpk. Chybiony jest zarzut naruszenia dyspozycji art. 5 i 410 kpk. Sąd I instancji w żadnym miejscu procesu dowodzenia nie wskazał bowiem, iż natrafił na nie dające się usunąć wątpliwości, które miałyby następnie rozstrzygnąć na niekorzyść oskarżonego. Przeciwnie, jak wskazuje uzasadnienie wyroku, wszystkie ustalenia oparto na konkretnych, przeprowadzonych w sprawie dowodach. Dotyczy to również ustalenia, co do świadomości oskarżonego na temat tego, że interweniujące osoby to policjant i osoba przybrana do pomocy. Zeznania pokrzywdzonych były w tym względzie w toku całego postępowania konsekwentne i wzajemnie zbieżne. Jednocześnie świadczyły o tym, iż po dobiegnięciu do oskarżonego T. T. okazał legitymację służbową i powiadomił oskarżonego, że jest policjantem. Ocena tychże zeznań jako wiarygodnych i stanowiących podstawę ustaleń faktycznych w sprawie była w pełni zgodna z dyspozycją art. 7 kpk. W opozycji do tychże zeznań stały wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczał on, jakoby wypowiedziane zostały słowa informujące go o interwencji policjanta. Słusznie jednak Sąd I instancji zaprzeczeniem tym nie dał wiary. Jak wskazał Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku, wyjaśnienia oskarżonego były wysoce zmienne w czasie postępowania. Jednocześnie zgodnie z deklaracją samego oskarżonego, a potwierdzoną obserwacjami innych obecnych osób i wynikami badania, był on w czasie zajścia pod znacznym wpływem alkoholu. Trafnie zatem Sąd I instancji ustalił, iż wyjaśnienia te w części, w której oskarżony negował swoją wiedzę o tym, że T. T. jest policjantem, nie są przekonujące. Wbrew twierdzeniom skarżącego inne dowody w postaci zeznań świadków również nie są sprzeczne z ustaleniem Sądu I instancji w tej kwestii. Z zeznań wszystkich osób śledzących przedmiotowe zdarzenie wynika, że przy interweniujących w stosunku do oskarżonego T. T. i R. G., w momencie, gdy znaleźli się oni przy oskarżonym na początku zajścia, był jedynie świadek P. K.. To właśnie wtedy zaś T. T., jak podał, powiedział oskarżonemu, że

jest policjantem. Świadek P. K., relacjonując ten fragment zdarzenia podał na temat T. T. i R. G., że „mężczyźni ci podeszli do tego mężczyzny, który stał, coś do niego powiedzieli, ale nie wiem co, on na to odskoczył”. Potwierdza to zatem relację pokrzywdzonych. Jednocześnie, wbrew twierdzeniom obrońcy, to że inne osoby spośród świadków nie podają, że słyszały słowa T. T., w których informował on oskarżonego, że jest policjantem, nie może, jak tego chce skarżący, być skutecznym argumentem przemawiającym przeciwko daniu wiary pokrzywdzonym. Jak już bowiem wcześniej wspomniano, pozostałe osoby spośród tych, które znalazły się w końcu przy oskarżonym i pokrzywdzonych, dobiegły lub doszły na miejsce zatrzymania już w czasie gdy J. G. leżał na ziemi, a więc znacznie później niż doszło do wylegitymowania się przez T. T.. Trudno w rzeczowy sposób ustosunkować się do zakwestionowania przez obrońcę ustalenia Sądu I instancji o okazaniu oskarżonemu legitymacji policyjnej przez pokrzywdzonego, przez przyznanie braku w relacji T. T. informacji, co zrobił on z legitymacją służbową, po jej okazaniu oskarżonemu. Postępowanie karne ma za zadanie poczynienie ustaleń istotnych z punktu widzenia przedmiotu tego postępowania, nie zaś ustaleń, co do wszystkich możliwych okoliczności. Trudno zatem podzielić ocenę skarżącego, iż Sąd I instancji dał bezkrytycznie wiarę pokrzywdzonym. Oceny dokonane przez Sąd Okręgowy w pełni mieszczą się w swobodzie oceny dowodów, wynikającej z art. 7 kpk, są bowiem logiczne, zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Wskazywanie fragmentów zeznań tychże świadków, które w wyniku dynamiki zdarzenia i mnogości szczegółów mogą wykazywać drobne odrębności, nie może prowadzić do ich skutecznego kwestionowania. Wywody uzasadnienia apelacji sprowadzają się w istocie do polemicznych ocen i propozycji alternatywnego, a nie znajdującego oparcia w materiale dowodowym, opisu zdarzeń. Przykładem tego jest konstatacja, iż skoro nikt ze świadków nie podaje, iżby w czasie pogoni za oskarżonym pokrzywdzony wołał „stój policja” to jego relacja jest niewiarygodna. Tymczasem żaden z pokrzywdzonych nie podawał, że słowa informujące oskarżonego o tym, że podejmujący interwencję jest policjantem, padały w czasie pogoni za nim. Trudno również zgodzić się z tym, że dynamika zdarzenia przeczy w logiczny sposób możliwości wylegitymowania się przez T. T. dokumentem służbowym. Wskazanie przez pokrzywdzonego momentu, kiedy doszło do tej sytuacji, a więc chwili, kiedy oskarżony zatrzymał się, jest w pełni przekonujące. Reasumując, nie sposób dostrzec w procedowaniu Sądu I instancji obrazy zasady swobody oceny dowodów. Równocześnie nie doszło też przy orzekaniu do naruszenia dyspozycji art. 410 kpk, jako że w polu widzenia Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone w czasie postępowania. To zaś, że niektóre z nich stały się podstawą ustaleń, inne zaś pozbawiono tego przymiotu, było wynikiem wcześniej przeprowadzonej, prawidłowej ich oceny. W żaden też sposób Sąd I instancji nie naruszył zasady obiektywizmu i prawdy materialnej, brak bowiem jakichkolwiek przesłanek świadczących o prowadzeniu postępowania przy powzięciu z góry tezy o świadomości oskarżonego, co do tego kto przystępuje do jego zatrzymania. Sporządzone przez Sąd I instancji pisemne uzasadnienie wyroku czyni zadość wymogom art. 424 kpk. Żądanie obrońcy, aby Sąd I instancji poza wyjaśnieniami oskarżonego, omawiał w istocie nieistniejące dowody, zawierające zaprzeczenie, iż T. T. informował o fakcie bycia policjantem, jest irracjonalne. Wynikiem prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego było dokonanie przez Sąd I instancji ustaleń w pełni realizujących zasadę prawdy materialnej. Zebrany w sprawie materiał dowodowy i jego ocena przedstawiona przez Sąd Okręgowy w pełni uprawniała do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 223 § 1 kk. Sposób i czas poinformowania go przez T. T. o tym, że interweniujący jest policjantem, a z okoliczności interwencji wypływający jednoznacznie wniosek, iż towarzyszący mu R. G. jest osobą przybraną do pomocy, w pełni uzasadnia konkluzję, iż informacja ta dotarła do świadomości oskarżonego i obejmował on swoim zamiarem i winą umyślną działanie na szkodę osób wymienionych w dyspozycji art. 223 § 1 kk.

Konieczna stała się korekta zaskarżonego wyroku w zakresie opisanego w nim okresu odbycia przez oskarżonego kary w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Wskazany przez Sąd I instancji okres odbycia kary z wyroku Sądu Rejonowego w R.z dnia 13.01.2005r. w sprawie (...)nie jest prawidłowy. Dotyczy on bowiem czasu, kiedy oskarżony odbywał karę wymierzoną mu innym wyrokiem, a to wyrokiem łącznym, który to nie obejmował skazania w sprawie (...). Karę orzeczoną wyrokiem z dnia 13.01.2005r. przez Sąd Rejonowy w R. w sprawie sygn. akt(...)oskarżony odbywał w okresie od 28 maja 2004 roku do 22 września 2004 roku oraz od 25 stycznia 2006 roku do 28 grudnia 2008 roku. Z tych powodów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I części rozstrzygającej, wskazując prawidłowy czas odbycia kary w ramach powrotu do przestępstwa.

Kary wymierzone oskarżonemu za przypisane mu w punktach I i II przestępstwa z art. 223 § 1 kk i inne oraz kara łączna orzeczona wobec oskarżonego, nie noszą cech rażącej surowości. W polu widzenia Sądu I instancji były wszystkie okoliczności brane pod uwagę przy wymiarze kary. Zgodzić trzeba się z Sądem Okręgowym, iż dominują w sprawie przesłanki, mające zostrzający wpływ na wymiar kary. Popęlenie przestępstw w warunkach recydywy a nadto pod wpływem alkoholu, w pełni uzasadniało wymierzenie za występki z art. 223 § 1 kk i inne kar istotnie podniesionych ponad dolną granicę zagrożenia ustawowego. Podobnie, wymierzona oskarżonemu kara łączna, ukształtowana została przez Sąd I instancji w pełni prawidłowo. Czyny przypisane oskarżonemu popełnione zostały co prawda w tym samym miejscu i czasie, jednakże były to 4 przestępstwa, co słusznie uznano za argument przeciwko głębszej jeszcze asperacji kar.

Poza opisaną wyżej zmianą, nie stwierdził Sąd Apelacyjny potrzeby dalszej ingerencji w treść zaskarżonego wyroku. Omówiona wcześniej nieskuteczność zarzutów odwoławczych uzasadniała zatem orzeczenie o utrzymaniu wyroku w pozostałej zaskarżonej części.

Na rzecz obrońcy zasądzono należne mu koszty nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Samego zaś oskarżonego, kierując się jego trudną sytuacją materialną, biorąc za podstawę art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.